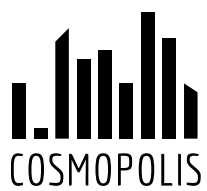

REBECCA RAISIN

KNIHKUPECTVÍ NA SANTORINI

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

**KNIHKUPECTVÍ
NA SANTORINI**

Přeložila Jana Kordíková

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under
the title SUMMER AT THE SANTORINI BOOKSHOP

Summer at the Santorini Bookshop © Rebecca Raisin 2024

Translation © Grada Publishing, a. s., 2025, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jana Kordíková, 2025

Cover design by Anna Sikorska at HQ

Cover image © Shutterstock

ISBN 978-80-271-5534-7

Joan a Zorba Radisovi.

Pro ty kouzelné dny ve Fremantlu, kdy se zdálo,
že je možné cokoli, a vždy bylo na obzoru nějaké dobrodružství.
Tyto časy navždy zůstávají v mém srdci.

KAPITOLA 1

Štěkavý hlas nového generálního ředitele Hollywood Films Hanka Johnsona lze jen těžko s něčím zaměnit. Místo mluvení v podstatě vrčí nebo (když vám vůbec nepřeje štěstí) huláká jako velitel, co se snaží vyburcovat své apatické vojáky. Moje pracovní místo je na-proti vstupním prostorám do jeho kanceláře a přísahám, že se pode mnou třese podlaha pokaždé, když na své podřízené začne chrlit velmi politicky nekorektní připomínky, s čímž začal okamžitě po svém včerejším příchodu.

Nebudu vám lhát, klepu se strachy jako ratlík. Nepotrpím si na konflikty, zvláště když proti mně stojí vysoký a holohlavý hrubián, kterého očividně vůbec nezajímá, že podobné chování přestalo být přijatelné už na začátku století.

Máme přece svá práva, krucinál. Já mu to tedy připomínat nebudu.

Tohle je totiž Hollywood, přezdívaný Podiwood. Což je svět sám pro sebe.

Před rokem jsem získala dokonalé místo knižní skautky, což byl obrovský úspěch. Já, která se nikdy neuměla prosazovat, jsem si po

deseti letech strávených v různých newyorských nakladatelstvích dokázala najít místo v hlavním městě filmu.

Většinu dne tu pročítám rukopisy a doufám, že najdu ideální romantickou komedii, podle které by bylo možné natočit film. Což je ztělesnění snu každého knihomola, ale trochu to jako obvykle kazí všichni ti lidé, kteří se tu kolem mě motají.

V showbyznysu se totiž pohybuje velké množství výrazných osobností, což pro člověka, který před rozhovory s živými dýchajícími lidmi dává přednost uklidňujícímu psanému textu, může být velmi náročné. Já jsem však odhodlaná pátrat po nevybroušených diamantech: knihách, které nejsou na první pohled nápadné, ale skrývají ušlechtilé poselství a jejich příběh by neměl zapadnout. Proto jsem se to všechno rozhodla vydržet.

A v práci to poměrně klapalo, dokud nám můj šéf Gene, dokonalá ukázka hollywoodské staré školy, neoznámil, že svou firmu prodal.

A zleva na scénu vejde Hank.

Neotesaný puntičkář, který nám všem hned první den oznámil, že jsme úplně k ničemu a že se máme připravit na velké změny. Jejký. Protože trpím úzkostmi a i v nejlepší formě se ve společnosti pohybuji velmi neohrabaně, stačí mi podobné výhrůžky k tomu, aby mě naprosto ochromila panika. Můj vnitřní kritik má bohatou zásobu shazujících poznámek, takže nepotřebuju, aby mě káral ještě někdo další.

Opravdu jsme k ničemu? Jsem já k ničemu? To se mi od včera donekonečna opakuje v hlavě. Podobným sebemrškačským myšlenkám propadám poměrně snadno a pak je pro mě velmi náročné se z nich vymanit. Jediná věc, která mi pomáhá z toho marastu vybědnout, je čtení. S nosem zabořeným v knihách nechávám

okolní svět plynout kolem sebe, a to nejlepší na tom je, že tomu můžu říkat práce.

„Evo!“

Stěny mého kancelářského boxu se roztřesou se stejnou intenzitou jako moje ruce. Pak mi do dveří strčí hlavu Penelope, jedna z jeho osobních asistentek, a tváří se vyděšeně. „To máš být ty, Evie. Chce s tebou mluvit.“

„Jasně.“ Já pochopitelně tušila, že tím myslí mě, ale ve stresujících okamžicích se uzavírám do sebe a předstírám, že jsem neviditelná. Ale obávám se, že tahle strategie bude u Hanka Johnsona nepoužitelná.

Penelope se ustaraně ohlédne, jako by se bála, že by se Hank mohl objevit za ní. „Chce, abys za ním přišla do kanceláře – měla jsi tam být už před pěti minutami.“

„Už jdu, už jdu.“ Sbírám všechny své návrhy a nejsem si jistá, co se ode mě vlastně čeká.

„S tím se teď nezdržuj. A pospěš si!“ naléhá na mě Penelope.

Vezmu si věci, vyrazím a doufám, že mi v obličeji není vidět, jak moc jsem vyděšená. Moc mi nepomáhá, že po mně všichni vrhají soucitné pohledy. Oni snad vědí něco, co já ne? Cítím, že se blíží všeobecná zkáza, což může být projev mé úzkosti, ale také odhad mé nejbližší budoucnosti. Těžko říct.

U naleštěných dvojitých dveří si dopřeju chvilku, abych obnovila svůj vnitřní klid. Zastrčím si za ucho neposedný pramen vlasů a...

„Kde sakra je?“

S divoce bušícím srdcem zaklepu. „Pane řediteli, pane Johnstone, to jsem já, Evie! Dobrý den!“ Nejistě nakouknu do dveří.

„Nemám na vás celý den, Evo! Pojdte dovnitř a zavřete za sebou!“

Z toho jeho burácení mě okamžitě rozbolí hlava, ale poslušně vstoupím a usadím se na židli před jeho obrovským stolem. Třesoucí se ruce přitisknu k sobě, aby si nevšíml mé nervozity.

„Tak se na to podíváme.“ Nasadí si brýle a pročítá papír. „Takže knižní skautka, jo? Jedna ze tří, které v Hollywood Films zaměstnáváme.“

„Ano, pane řediteli, já...“

Hank zvedne masitou ruku do vzduchu, čímž mi naznačuje, že mám přestat mluvit. S tím nemám problém.

„Dobře, takže už tu pracujete rok. Přestěhovala jste se sem z New Yorku. Už se realizují dva filmy podle vámi vybraných námětů. Jsou to romantické komedie.“ A vzápětí ten papír upustí, jako by ho nějak urazil. „Jak si asi dovedete představit, Evo...“

„Jmenuju se Evie.“

„Nepřerušujte mě.“

Já se snad vrátila v čase do nějakého jiného století?

Pohodlně se opře o svou manažerskou židli, až to zaskřípe, a položí si ruce na obrovské břicho. „Když jsem teď u kormidla já, práce ve firmě se zefektivní. Romantické komedie už si své úspěchy zažily, to je pravda, ale ta doba je pryč. Teď se zaměřujeme na filmy o superhrdinech – protože tam se skrývá nejvíc peněz. Takže jste tímto propuštěna pro nadbytečnost, Evo.“

Spadne mi brada. To není možné. „Pro nadbytečnost, pane řediteli? Vždyť romantické komedie vždycky byly ziskové, a když je...“

„Nebudu o tom s vámi debatovat.“

Pátrám v hlavě po způsobu, jakým bych ho přesvědčila, že svou práci miluju a pracuju opravdu tvrdě. Seberu veškerou odvahu, abych bojovala za příběhy, ve které tolik věřím. „Pane Johnstone, já

chápu, že vy se rozhodujete výhradně na základě čísel, ale kdybyste mi dovolil, abych vám představila návrh, na kterém jsem...“

„To nebude nutné. Už jsem se rozhodl.“

Toužebně se podívám na sešívačku na jeho stole a na chvílku se zasním, že bych mu s ní zavřela pusy, abych mohla dokončit aspoň jednu větu, ale pak převládne selský rozum. „Ale na těch příbězích záleží! Jistě, filmy o superhrdinech vydělají spoustu peněz, ale romantika ještě nezemřela, pane. Ani náhodou! Vždyť každá romantická komedie produkovaná Hollywood Films skončila v zisku.“

„Vyklidte si stůl a nechte na něm vstupní kartičku.“ Z úst mu vylétnou kapičky slin.

A to je všechno? „Než půjdu... a je s touhle výpovědí spojené i nějaké odstupné?“

Díky tomu bych si mohla dovolit dostatečně truchlit nad ztrátou práce a nemusela bych se u toho bát, že zůstanu hladová a bez střechy nad hlavou.

„Pracovní místo jsme zrušili. Takže se žádné odstupné nekoná. Na slovech záleží. Což byste zrovna vy měla vědět ze všech nejlépe.“

„Ale to přece...“

Pak se znovu objeví Penelope s nervózně staženým obličejem. „To bude dobré,“ pošeptá mi a napůl duchem nepřítomnou mě odvede z jeho kanceláře do mého maličkého boxu.

Se skelným pohledem se jí zeptám: „Takže mě vyhodil?“

„Zrušil tvoje místo pro nadbytečnost.“

To je ale pitomé slovo! Hrozně se mě dotýká, že se tím v podstatě dává najevo, že moje práce se nějakým záhadným způsobem vypařila a zmizela.

„To vyhazuje všechny?“

Penelope potřese hlavou a řekne: „Zatím se to týkalo jen tebe.“

„Jasně.“

„Ale je teprve dopoledne. Myslím, že brzy si budeme balit i my ostatní.“

„To mě moc neutěšuje, Pen.“ Přinutím se začít myslet. Existuje nějaký způsob, jak si tu práci udržet, i když to tu bude mít na povel příšerný Hank? Mám potřebu ochránit rukopisy, které dosud trpělivě čekají na mém stole a v e-mailové schránce. Vždyť jsem jejich hlas. Co se s nimi teď stane?

Penelope se na mě povzbudivě usměje. „Vlastně je to takhle pro tebe mnohem lepší. Dovedeš si představit, jak pracuješ pro tohohle neandrtálce? Na to, aby ses dokázala vyrovnat s takovým stresem, by ti nestačil ani všechen Cabernet Sauvignon z Napa Valley.“ Tenhle obor opravdu není pro slabé povahy.

Vydechnu. „Měla jsem se tady proslavit! Gene mi to slíbil! Ujišťoval mě, že když se dokážu vymanit z bezpečné literární bubliny v New Yorku a přestěhuju se do zářivých světél Hollywoodu, moje kariéra začne strmě růst.“ S Genem jsme se seznámili, když jsem měla na starost redakci jeho pamětí. Stal se z nich celosvětový best-seller, protože řada čtenářů chtěla nahlédnout do zákulisí Hollywoodu. Tvrdil, že mám talent objevovat podmanivé příběhy, a nabídl mi místo knižní skautky.

„Jenže Gene už tenhle podnik prodal, Evie. A my tu teď nemůžeme sedět a naříkat nad jeho rozhodnutím.“

„Opravdu ne?“ Naříkání mi jde skvěle. Vlastně bych tím dokázala strávit řadu dnů, možná i týdnů. Dokážu tím být úplně posedlá, až mi to vstoupí i do snů, a pořád budu dumat nad tím, kde jen se to pokazilo.

Penelope se na mě mateřsky usměje. „Mrzí mě, že odsud odcházíš, Evie. Lepší knižní skautku jsme tu ještě neměli. Vždyť díky tobě už se dostaly do výroby dva filmy.“ Vrhne po mně povzbudivý pohled. „Najdeš si lepší práci! Stačí vyjít mezi lidi a získat nové kontakty.“ Získávání kontaktů, bez toho se v tomhle oboru neobejdete. „Ukaž jim ten svůj úžasný úsměv. Rozsvít celou místnost.“

Nedokážu si představit, jak bych mohla rozsvěcet místnost, takový výkon rozhodně nemám. Na pracovních akcích mě lidi považují za obsluhu a objednávají si u mě pití. Penelope tvrdí, že je to proto, že místo abych místností kráčela, tak se po ní spíš plížím. Zatímco kolegové se dovnitř nesou, jako by šli po červeném koberci, já rozpačitě postávám stranou. A proto ze mě dneska udělali obětího beránka? Potřebují snížit náklady, tak z paluby shazují ty nejtišší, protože si myslí, že se proti tomu nebudou bránit?

„Asi se radši budu držet fiktivních postav. Vždyť mám přece hledat knihy, podle kterých by se dal natočit hezký film. Tak proč v té rovnici musejí figurovat nějaké skutečné osoby?“ Právě to je jádro mého problému – jednání s lidmi.

Povzdechne si a poklepe mi na rameno. „Tak už to na světě chodí, zlato. Co teď budeš dělat?“

„To je otázka za milion dolarů.“ Penelope mě vřele obejmě, což připustím, protože jsem nadbytečná a v depresi.

Když si sbalím věci, přemýšlím, jak to všechno vystihnout do textové zprávy pro mámu. Mojí úžasně sestře se podobné katastrofy nikdy nedějí. Posy je ambiciózní zpěvačka a herečka a známá broadwayská hvězda. Bude nás matka tajně porovnávat a budu jí připadat nedostatečná? Ach jo. Ať dělám, co dělám, nikdy to nebude dost. Nakonec se rozhodnu pro stručnou zprávu, protože kdybych

se v práci rozplakala, přilákala bych tím k sobě pozornost, o kterou nestojím.

Ahoj mami! Už nepracuju jako knižní skautka v Hollywood Films. E.

Když si odnáším svůj bambus pro štěstí (možná jsem s ním málo mluvila), pípne mi telefon.

Drahoušku, to mě moc mrzí! Ted'jsem v terénu a pracuju na případu, ale zítra se vracím domů. Pak si můžeme zavolat přes videohovor. Hlavu vzhůru. Mám tě ráda, máma.

Zapiju svůj zármutek frappuccinem, kvůli kterému nebudu celou noc spát, abych si mohla přeříkávat, kolika způsoby jsem selhala. A až se máma zítra vrátí domů, tak si zavolám se svým podpůrným týmem. Přesně tak to udělám. Máma mě zahrne láskou a soucitem, protože je jí jasné, že je to jen dílčí neúspěch... A Posy mi vyjmenuje všechny moje charakterové vady a vysvětlí mi, co jsem udělala špatně.

KAPITOLA 2

Druhý den se mi na obrazovce objeví zrnitá oranžová šmouha připomínající snímek povrchu Venuše. I když si voláme přes videohovor, máma drží telefon u ucha. Tahle ženská je prostě nepoučitelná. Přesto vytrvám a vylíčím jim poslední události svého života.

„Vyhodili tě!“ piští sestra. „Ty jsi zase dělala, že jsi neviditelná, že jo? Už milionkrát jsem ti říkala, že to je tvůj způsob, jak utíkat před problémy.“

To tedy trochu přehnala. „Opravdu milionkrát, Posy? To snad ne.“

Jasně, je pro mě těžké zvyknout si na nové prostředí. A to hlavně proto, že si nepotrpím na konverzace v kuchyňce. Lidem se raději vyhýbám a v pracovním prostředí si to můžou špatně vykládat. *Nejsi týmová hráčka, Evie.* A proč ten můj tým prostě nemůže být jednočlenný? Minimálně je to mnohem efektivnější.

„Mami, dej si ten telefon před obličej, proboha živého. Když ty nevidíš nás, my zase nevidíme tebe!“ pokárá ji Posy sedící před notebookem. Od dětství se hádáme, protože Posy je umíněná a panačá, ale já si to neberu osobně – ona je zkrátka výrazná osobnost, zatímco já se mnohem raději držím stranou.

Snažím se nějak dát dohromady. Jak jim to poslední odmítnutí co nejlépe vysvětlit? „Tedy, oni mě tak úplně nevyhodili, oni...“

„Tak tady jste!“ rozplývá se máma jako u každého videohovoru. Jako by to, že nás vidí na obrazovce, byl zázrak, který se jí nikdy neomrzí.

„Ahoj, mami,“ krátce jí zamávám. „Jak už jsem...“

„Tohle propuštění pro tebe vlastně může být dobré,“ vychrlí ze sebe Posy, čímž mě přeruší. „Evie může pomoci s tou babiččinou aférou! Můžeme na Santorini poslat zvěda a zjistit, co tam ta bláznivá ženská vyvádí!“

Na Santorini?

„Já přece říkala, že mě nevyhodili, ale zrušili mé místo pro nadbytečnost, to je něco jiného.“ Poslouchají mě vůbec někdy? „A babička není blázen. Je prostě... volnomyšlenkářka.“

Ignorují mě a dál mluví jedna přes druhou, jako bych tam vůbec nebyla. Obvykle mi to naprosto vyhovuje, ale dneska bych potřebovala staré dobré utěšování. Vykládají o tom, kolikrát už se naše divoká babička dostala do potíží a že tentokrát už to opravdu zašlo moc daleko. O co jsem přišla? Je sice pravda, že rodinnému chatu se vyhýbám, ale to dělám proto, že musím číst knížky, což přece je, tedy byla, moje práce. A moje rodina je plná dramatických událostí – neustále se řeší nějaké aféry a mě už to dost unavuje.

„Tak dost!“ zaječím, čímž si od nich obou vysloužím udivené pohledy. Normálně totiž neječím. „O jaké babiččině aféře tu mluvíte? Já myslela, že je na okružní plavbě kolem řeckých ostrovů.“

Máma těžce vzdychne. „To byla. Jenomže před měsícem na Santorini opustila loď, zamilovala se do místního muže, vdala se a teď převzala řízení jeho firmy nebo něco obdobně bláhového.“

„Babča se vdala? Už zase!“ V duchu počítám. Je tohle její osmý, nebo devátý manžel? Ten poslední, Henry, se za podezřelých okolností ztratil z lodi. Předtím žila s Čangem Čchenem, bohatým investorem a nadšencem do lezení v ledu. Ten předčasně zemřel, když si chtěl udělat selfie – zapomněl si zapnout karabinu a po zádech spadl do ledovcové trhliny. Všem se nám moc ulevilo, že díky tomu babča s lezením v ledu skončila. Je to totiž hrozně nebezpečné, zvlášť v jejím pokročilém věku.

„Jo, vdala se. Má manžela číslo devět! A...“, Posy teatrálně zvedne ruce dlaněmi k nám, roztáhne prsty a začne jimi mávat, „... babičku zatkli!“ Z té šťavnaté informace jí jiskří oči. „Ale všechno se to samozřejmě nestalo ve stejný den.“

Zalapám po dechu. „Cože! Kvůli čemu ji zatkli?“ To našli Henryho na dně Jihočínského moře?

Máma si při té vzpomínce mne obličeje, jako by ji to bolelo. Babča je opravdu divoška. „Dnes ráno ji zatkli za rušení nočního klidu, ale pak to skončilo jen napomenutím. *Údajně* se nějak nepohodla s jejich bytým. A znáš babču. Proč by mluvila normálně, když může ječet, aby si snáze prosadila svou? A teď oba usilují o vydání zákazu přiblížení pro toho druhého, tak by mě zajímalo, jak se spolu asi tak budou domlouvat...“

„Budeš ji muset zachránit před ní samotnou, Evie. Je v cizí zemi. Bůh ví, koho si tam vzala a co se tam děje,“ přesvědčuje mě Posy. „Vím, že si o babičce myslíš, že je neohrožená a plná života a energie, ale ve skutečnosti už začíná trochu senilnět. Musíš ji přivést k rozumu a dovézt ji domů.“

Odfrknu si. „Vždyť tu mluvíme o babičce! Když sem nebude chtít přijet, tak ji ani náhodou nepřesvědčím.“

Máma přitiskne oko těsně k obrazovce, což mě naprosto vyděsí. „Využij všechny svoje figle.“

„Jaké figle?“ podiví se Posy. „Vždyť Evie přesvědčování nikdy úplně nešlo. Týden jí bude trvat, než sebere odvalu a oznámí babče, že vůbec dorazila.“

Obrátím oči v sloup. „No a? Všichni nejsme jako ty, Posy, a nechceme být středem pozornosti.“

Patřím do rodiny neskutečně úspěšných extrovertů. Já bych aspoň jednou chtěla úspěchu dosáhnout se stejnou lehkostí jako oni. Posy hraje na Broadwayi a má odpovídající ego. Otec je slavný rozvodový právník, který řeší sledované rozvody celebrit. A máma už by sice měla být napůl v důchodu, ale myslím, že jí spisy budeme muset vypáčit z mrtvých rukou, protože se právníčiny nikdy nevzdá. Její firma je její život.

„Jasně, nechceš být středem pozornosti, ale až se dostaneš na ostrov, budeš muset být přímo superpřesvědčivá. Domluv babče, aby přestala blbnout,“ vysvětluje mi Posy. „Nestojíme přece o to, aby došlo k další rozmlúve s tím bytným. Řecké vězení není procházka růžovou zahradou.“

Tak to bychom měli tu záplavu lásky a soucitu, že jsem přišla o práci snů. Na záchranu babči nemám čas, je mi totiž naprosto jasné, že stejně zachránit nepotřebuje, možná jen před vlastní rodinou. Zato já si musím najít novou práci, a to rychle. V Los Angeles nejsou levné ani garsonky. A místo knižní skautky tu skoro určitě nenajdu. A oni mě teď posílají na záchrannou misi. To je pro naši rodinu a její fungování naprosto typické.

„Já přece na Santorini jet nemůžu. Vždyť mám život tady.“ Jasně, teď lžu, ale pracuju na tom, abych nějaký život měla (ovšem musí

v něm být zahrnuté i čtení o fiktivních postavách, které mají složité vztahové problémy). „Babča je úžasná ženská. Nechápu, proč se jí pořád snažíte takhle plést do života.“

„Prosím. Zaplatím ti letenku. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat,“ prohlásí máma. „Babča je přece moc stará na to, aby pobíhala po rozpáleném knihkupectví a obsluhovala turisty. Vždyť víš, jak na tom je s koleny.“

Počkat, cože? „Knihkupectví?“

„Soustřed' se, Evie!“ oboří se na mě Posy zoufale. „Babčín nový manžel má malé knihkupectví na nějakém útesu a ona ho minulý měsíc přestavovala. Jen si představ, jak tam někde natírá zeď ze žebříku. Ani se nenaděje, spadne a zlomí si nohu v krčku – nebo si rozbije hlavu! Ale pak by se jí v ní aspoň mohlo rozsvítit...“

Ale, ale, ale. Možná bych se té své příšerně drahé garsonky mohla vzdát a chvilku bydlet u babči. Určitě jsou mnohem horší místa, kde se vzpamatovat, než knihkupectví na slunečném útesu na řeckém ostrově. Zatím si můžu promyslet své další možnosti. „Tak mi tu letenku zarezervuj, mami. Pojedu a zjistím, co tam babča vyvádí.“